

קדושים
תשפ"ד
לפ"ק

קורל יעקב

לזכר נשמת אבי הרה"צ ר' יעקב יצחק בן הרה"צ ר' משה מנחם סיגנל זצ"ל
רב דק"ק "שערי שמים" רומנישער שוהל, באיסט סייד, נוא יארק

המדרש – קדושים תהיו, יכול להיות כמוני, דהיינו ביחיד, ת"ל קדוש אני קדושותי למעלה מקדושתכם, דהיינו אצלי קדושותי ביחיד, אבל אצלכם האחד הוא רק בריבוי שהוא בעשרה, וזהו כוונת פרש"י שפרשה זו נאמרה בהקהל, דהיינו שאין הקדושה ביחיד רק בקהל שהוא עשרה הכולל הכל, כי עשרה כולל כל הריבויים, כי מאה ואף וריבוי הכל הוא בגדר עשרה כנועד.

ג) קדושים תהיו - איתא במדרש רבה - יכול כמוני ת"ל כי קדוש אני ה', קדושותי למעלה מקדושתכם. **זקני הרה"ק ר' גרשון האגער זצ"ל אדמו"ר מזבאלטוב (מכתב ידו) פירש** הנה ידוע דעת כמה פילוסופים שסוברים שאדם אינו יכול לזכות את נפשו רק אם יהיה מופרש מכל עניני עוה"ז מבלי ליהנות מכל טובה, רק לענות את עצמו בסגופים ועניינים, אמנם חכמי התורה החליטו וסללו לנו נתיב הישר בדרכי עבודתו יתב"ש, כי בכל דרכיך דעהו, שיעשה הכל לשם ה', וחטאת הוא להיות מופרש מהנאות העולם ולענות נפשו, כמאמר חז"ל היושב בתענית נקרא חוטא, זולתי אם הוא מכויין לכפרת עוונותיו, ובאמת יוכל לעבוד את ה' בכל תהלוכותיו באכילה ושת"י להברות גופו, ללמוד וללמד לשמור ולעשות, וזהו כוונת המדרש - קדושים תהיו יכול כמוני, כלומר כמו שלמעלה אין אכילה ושת"י, כן תתנהגו אתם, על זה קאמר ת"ל כי קדוש אני ה', אבל אתם אין לכם להתנהג כן.

ו"ל עוד עפ"י דברי הכתב סופר, עפ"י דברי חז"ל (מובא ברש"י, ויקרא כ', כ"ו) אל יאמר אדם אי אפשי בשר חזיר אלא אפשי התורה אסרה – הנה הקב"ה מצוה שנהי' קדושים ופרושים, ויש בני אדם שבטבע הם מופרשים מכל התועבות, אבל אין רצון השי"ת בזה, רק שיהי' אדם מתאוה לכל, וימנע את עצמו משום ציווי ה' להיות קדוש ופרוש, כי אנחנו בנים למקום וידמה יציר ליוצרו, והנה בהקב"ה ית"ש אי"א לומר שמתאוה לדבר ומקדש עצמו, דהא בעצמו קדוש הוא, וז"ש יכול כמוני, שיהיו קדושים באופן שאני קדוש, דהיינו שיהי' קדוש בטבע, ולא יהי' לו תאוה ונטי' לדבר, ת"ל כי קדוש אני, קדושותי למעלה מקדושתכם.

ד) דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם קדושים תהיו (י"ט, א') **פירש רש"י** - למלך שנאמרה פרשה זו בהקהל. צ"ע דהא גם שאר פרשיות נאמרו לכל ישראל, כמו שפירש רש"י בסוף פרשת כי תשא, כיצד סדר משנה וכו' נכנסו כל העם, מוכח מזה שכל התורה נאמרה לכל ישראל. **המהר"ל (גור ארי' תי' דבשאר פרשיות לא היו מחוייבים שיבאו כל ישראל, שאם לא הי' להם פנאי לא היו באים, דלא קאמר התם אלא כיצד סדר משנה, אבל בפרשה זו הי' מקהיל כל ישראל, והיו צריכין לבוא.**

ו"ל באופן אחר, עפ"י דברי דו"ז הפנים יפות, דבשאר פרשיות לא נאמרה בברייתא לשון - כל ישראל, אלא - כל העם, והיינו אותן שהי' ראוי ללמוד מפי משה, והם למדו לאחרים, משא"כ הכא הי' כל ישראל כאחד.

איתא בעירונין (נ"ד) כיצד סדר משנה - משה למד מפי הגבורה, נכנס אהרן ושנה לו משה פרקו וכו' נכנסו בניו ושנה להם משה פרקו וכו' נכנסו זקנים ושנה להם משה פרקו וכו' נכנסו כל ישראל ושנה להם, נמצא ביד אהרן ארבעה פעמים, ביד בניו ג', ביד זקנים ב', וביד כל העם אחד, נסתלק משה שנה להם אהרן פרקו, נסתלק אהרן שנה להם בניו פרקו, נסתלקו בניו שנה להם זקנים פרקו, נמצא ביד כל אחד ואחד ד', מכאן א"ר אליעזר חייב אדם לשנות לתלמידיו ד' פעמים, וק"ו ומה אהרן שלמד מפי משה, ומשה מפי הגבורה ד', הדיוט מפי הדיוט על אחת כמה וכמה. ומקשה הגמ' - וליעילו כולן ויליפו כולהו ממשנה - פירש רש"י מרישא ויליפו ממשנה וישנה לכולן ד' פעמים. ומתוך כדי לחלוק כבוד לאהרן, והקשה, וניעול אהרן ונגמור ממשנה - פירש רש"י ד' זימני וליעילו בניו וליגמרו מאהרן ד' זימני וכן כולם. ומתוך משה מפי הגבורה גמר מסתייעא מלתי - **המהרש"א שם פי' הטעם שצריך ללמד לתלמידיו ד' פעמים, דאחר שנתחוק הלימוד בג' פעמים יהי' לימוד הד' לימוד אמיתי לשמה. ולפ"ז ו"ל הגמ' בפסחים (ג') לעולם יעסוק אדם בתורה אפילו שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה, דהיינו הלימוד**

דבר אל כל עדת בניי ואמרת אליהם קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלקיכם (י"ט, ב') **הרמב"ן פי' קדש עצמך במותר לך, ואל תהי נבל ברשות התורה - וי"ל עוד עפ"י דברי המסילת ישרים (פרק י"ג, בביאור מדת הפרישות)** הנה כלל הפרישות הוא מה שאמרו חז"ל (יבמות, כ') קדש עצמך במותר לך, וזאת היא הוראתה של המלה עצמה - פרישות ר"ל להיות פורש ומרחיק עצמו מן הדבר, והיינו שאוסר על עצמו דבר היתר, והכוונה בזה שלא יפגע באיסור עצמו, וענין שכל דבר שיכול להוליד ממנו גרמת רע אע"פ שעכשיו אינו גורם לו, וכ"ש שאינו רע ממש, ירחק ויפרוש ממנו.

ולפ"ז ו"ל הגמ' (סוכה, נ"ד) כל הגדול מחבירו יצרו גדול ממנו, שהנה בודאי יצרו של אדם מתגבר עליו ביותר על דבר שהוא מותר מן התורה מעל דבר שאסור מן התורה, ואמר לו הלא נאמר (קהלת ז') אל תהי צדיק הרבה ודברים כאלו כדי להכשילו, ולכן מי שהוא קדוש, וקדש את עצמו אפילו בדבר שמותר, אז יצרו מתגבר עליו ביותר - ולפ"ז ו"ל המשנה באבות (ב', ה') אל תדין את חברך עד שתגיע למקומו - **הרע"ב פי' אם ראית חברך שבא לידי נסיון ונכשל, אל תדינהו לחובה עד שתגיע לידי נסיון כמותו ותנצל. ולדברינו ו"ל שהמשנה איירי במי שגדול מחבירו, וא"כ יצרו גדול ממנו, ולכן אי"א לדנונו לחובה עד שתגיע למקומו, דהיינו למדרגתו, ומתגבר על יצרו.**

ב) קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלקיכם (י"ט, ב') צ"ע מצוה זו של קדושים תהיו, ונתן טעם כי קדוש אני, וכי אפשר לאדם לדמות את עצמו לקדושת ה'. **האגרא דכלה (הרה"ק מדינוב זצ"ל) תי' שמלת קדושה הוא מלשון הזמנה (עיין ברש"י בפרשת וישב) דהיינו שהאדם צריך להיות תמיד מוכן ומזומן להשראת קדושה, כמו אשה לבעלה המכניה את עצמה בטהרה פן בפתע יבוא בעלה וימצאנה טהורה. ולפ"ז ו"ל כוונת הפסוק -** דבר אל כל עדת בניי דייקא, דהיינו אל יחשוב איש ההמוני שהוא אינו ראוי להשראת השכינה, כי הוא אינו בר אוריין ובר אבהן וייתייאש את עצמו מזה, ע"כ דבר אל כל עדת בניי - דהיינו כולם בניי המה וראויים לזה כגר כאזרח - ואמרת אליהם קדושים תהיו, דהיינו יהי' מזומנים ומוכנים אליי - כי קדוש אני כביכול אני כבר מוכן ומזומן להרים קרניכם בכבוד השראת השכינה, ומצדי לא יבצר, רק בהכנת המקבל יתוקן הכל כרעג.

ו"ל עוד עפ"י דברי המדרש רבה - קדושים תהיו - יכול כמוני ת"ל כי קדוש אני ה', קדושותי למעלה מקדושתכם. **הגר"ח שמואלביץ זצ"ל פי' (שיחות מוסר) שממדרש זה אנו רואים גדלות האדם, שיש הו"א כזה - יכול כמוני, ואלמלא מדרש כתוב אי אפשר לאמרו, והיינו משום שאין אנו יודעים ומכירים בגדלות האדם, אבל חז"ל שידעו והכירו את גדלות האדם, ראו מקום ל-יכול כמוני, והוצרכו פסוק מיוחד למעטו, ואף מיעוט זה של קדושותי למעלה מקדושתכם, אינו בא למעט את קדושת האדם וגדולתו, אלא ללמדנו שקדושת ה' היא למעלה מזה.**

וכעין זה פי' המלא העומר (הרה"ק ר' ארי' לייב צינץ זצ"ל, אב"ד פלאצק, נלב"ע ג' אייר תקצ"ג, יהי זכרו ברוך) שמדייק שמלת "קדושים" חסר כתיב. ותי' הגם שתבאו למדריגת קדושה, אל תחשבו שכבר השלמתם קדושה שלכם, כי הצדיקים הולכים ממדריגה למדריגה, וכל שמתקדש יותר, בא למדריגה יותר גבוה, וזהו שלעולם תחשבו עצמכם שאין הקדושה בשלימות אצלכם, כי תוכלו לעלות עשר מעלות בלי שיעור בקדושה, כי קדוש אני ה', אשר בודאי כל שתוסיפו להתקדש, אין סוף וקץ למדריגת הקדושה, כי אני ה' אלקיכם, שקדושותי בלי שיעור, וגם אתם אין סוף למדריגת הקדושה, שאפילו תעלו מעלה מעלה, הרי עדיין אתם חסרים מקדושה היתירה, שאין סוף למדריגת הקדושה.

ו"ל עוד עפ"י דברי התפארת יהונתן, כי בודאי ישראל קדושים הם, אבל צריך כנישתא, שאין דבר שבקדושה פחות מעשרה, ועיקר קדושתם הוא בעשרה, אבל הקב"ה קדושתו ביחיד, שהוא אחד יחיד ומיוחד, והיינו כי ה' אחד וישראל גוי אחד, אבל ההבדל הוא בין אחד לעשרה, וזהו הוא ג"כ במספר קטן אחד, רק זהו בריבוי, וזהו ההבדל בין אחד לה' ואחד בישראל, שב ישראל הם בריבוי כדאמרו כל כי עשרה שכינתא שריא, והיינו בעשרה, אבל הקב"ה הוא אחד באחדות גמור, וזהו כוונת

של הג' פעמים הראשונים הי' נחשב שלא לשמה, שהוא רק להתחזק הלימוד אצלו, ורק פעם הדי' הי' נחשב לשמה.

ולפי'? י"ל שפרשה זו שנאמרה בהקהל חלוקה משאר פרשיות, דבשאר פרשיות בניי לא למדו ממש רק פעם אחת וכמבואר בגמ' הני"ל, אבל בפרשה זו למדו ממש ד' פעמים, ולא נהגו כבוד לאהרן ולבניו בפרשה זו כמו בשאר פרשיות. **צ"ע** למה גירע כבוד אהרן בפרשה זו יותר משאר פרשיות (וכבר הקשה ח"ן האוה"ח). **וי"ל עפ"י דברי האוה"ח** - ואמרת אליהם, כי לצד שרוב גופי תורה תלויין בה, עשה בה כסדר נתינת התורה. **ולפי'?** י"ל כיון שבקבלת התורה בניי שמעו העשרת הדברות מה', לכן בפרשה זו שרוב גופי תורה תלויין בה, נהגו בה כקבלת התורה, ושמעו הכל מפי משה, שזה ששמעו מפי משה דומה כמו ששמעו מה', כיון שהשכינה מדברת מתוך גרונו של משה.

וי"ל עוד עפ"י דברי דו"ז הפנים יפות, הנה כל התורה כולה הוא משורש אחד, וכמ"ש (י"ג) כל דבריך אחד הם, וכן שורש כנסת ישראל הוא אחדותם, וכמ"ש (דה"י א', י"ז) ומי כעמד ישראל גוי אחד בארץ, לכן פרשה זו שנאמרה בה רוב גופי תורה נאמרה בהקהל, דהיינו כל הקהל כאחד, וכענין זה מצינו שקרא משה ליום מתן תורה יום הקהל, כי בעת מתן תורה שכלל השי"ת כל התורה כולה בעשרת הדברות לא היו יכולין לקבל שורש הדברים עד שנקהלו כולם באחדות, וכן אמרו חז"ל (ויקרא רבה) שבפרשה זו עשרת הדברות כלולין בתוכה. **ולפי'?** י"ל **הפסוק (שמות י"ט, ב')** ויחן שם ישראל נגד ההר - פירש רש"י כאיש אחד בלב אחד, אבל שאר החניות היו בתרעומות ובמחלוקת, דהיינו שבכל החניות כתיב - ויחנו - לשון רבים, וכאן - ויחן - לשון יחיד, הרי מוכח שחניי זו הייתה חלוקה משאר חניות, שרק בחניי זו הי' שלום ואחדות ביניהם, משא"כ בשאר חניות הן במחלוקת.

ויש לפרש עפ"י המשנה באבות (ו', ו') התורה נקנית במ"ח דברים, ואלו הן בתלמוד וכו' אוהב את הבריות, ובודאי בשעת קבלת התורה היו לבני ישראל כל המ"ח קנינים, דאלי"כ לא הי' שייך קבלת התורה, ואחד מהן הוא אוהב את הבריות שמורה על אחדות, ועל כן בשעת קבלת התורה הי' שלום ואחדות ביניהם. **ולדברינו** י"ל הטעם, דלא שייך קבלת התורה בלי אחדותם, דא"א לבניי לקבל התורה שביסודו הוא שורש אחד רק אם הם באחדות דהיינו בשורש אחד.

וי"ל באופן אחר, עפ"י דברי הרה"ק ר' צדוק מלובלין זצ"ל (ישראל קדושים) שהמכוון של כל המצוות הוא להיות קדוש, וכדאיתא ביבמות (כ') דזהתקדשתם הוא מצות עשה שכוללת כל עשה ול"ת שבתורה, דהיינו כל המצוות מכניסות קדושה בלב ישראל, כמו שנאמר (במדבר ט"ו, מ') ועשיתם את כל מצותי והייתם קדושים, וכמו שמברכין עליהן אשר קדשנו במצותיו וצונו וכו'. **ולפי'?** י"ל דזה שפרשה זו נאמרה בהקהל, לא קאי על כל הפרשה וכפרשיי, אלא קאי דוקא על המצוה הראשונה שנאמרה בה, והיא מצות קדושים תהיו, דמצוה זו היא תכלית של כל המצוות, דהיינו שע"י עשייתם נעשו קדשים, וכיון שזו היא המכוון של כל המצוות, לכן אמר משה מצוה זו לישראל ד' פעמים בהקהל, והוא לרמוז על חשיבותה.

ואהבת לרעך כמוך - הספורנו פי' אהוב בעד רעך מה שהיית אוהב בעדך אם היית מגיע למקומו - אחד ממתפללי הרומנישער שוהל היה יהודי פשוט ושמו היה שמשון, וכשנזדקן התחילו עיניו לכהות מראות, וכשיעץ לו אבי זצ"ל לילך לרופא עינים ענה לו הגם שאם הוא הולך לרופא מרגיש בעצמו אי נעימות מ"מ ישמע לעצתו, הציע לו אבי שילך לרופא מומחה בבית החולים שהיה א' ממכיריו של אבי, ונקבע בעדו מועד לבוא, כשהגיע שמשון להמשרד והגיד להמזכיר את שמו מיד מיהרה להכניסו אל הרופא מבלי שיצטרך להמתין, והרופא קבל פניו בכבוד גדול, אחר שבדקו שאל שמשון את הרופא על מה זכית לכבוד כזה, השיב לו הרופא שבאמת איני מכירך מעולם, אבל קודם שבתא להמשרד התקשר אלי הרב שפיגעל על הטלפון, ואמר לי לקבל אותך בסדר פנים יפות כמו שאני מקבל את הרב בעצמו.

זקני הרה"ק ר' משה לייב מסאסיב אמר לא הייתי יודע מהו אהבת ישראל עד שלמדתי משיכור אחד, שפעם שמעתי שיכור שואל את חבירו "האם אתה אוהב אותי" ודאי אני אוהב אותך מאד השיב הלה, "התדע מה חסר לך" חזר ושאל הראשון "וכי מנין אדע זאת ענה השני" וכי אם אינך יודע מה חסר לי אמר הראשון א"כ כיצד אתה יכול לומר שאתה אוהב אותי. (סיפורי צדיקים)

ויראת מאלקיך - המגיד מקעלם ראה בשבת שהעולם מניחים ידיהם על הספר תורה ואח"כ מנשקים האצבעות, ועוד שמע שהשמש קרא בקול שאותם שלא ישלמו הנדרים לא ישיגו עוד עליות, ואמר להם עולם הפוך ראיתי, בנוהג שבעולם שנושקין בפה ונותנים ביד, ובכאן נושקים ביד ונותנים רק בפה.

פעם אחת בא משכיל להרה"ק ר' מאיר יחיאל הלוי האדמו"ר מאוסטרובצה זצ"ל, וחיבורו בידו, וביקש ממנו הסכמה על ספרו, אמר לו הרה"ק אם בקולי תשמע, תקרא לספר בשם "אז ירננו" על שם העתיד, והסביר דלעתיד לא ישתמשו בעצים להסקה, אלא בספרים שאינם מהוגנים, נמצא שעצי היער ינצלו מאש, לכן אמרו "אז ירננו כל עצי היער" גם על ספרך ישמחו העצים, לכן תקרא אותו על שם העתיד - אז ירננו. (סיפורי חסידים)

לא תלך רכיל - הגאון ר' נפתלי אמסטרדם מחכמי המוסר הי' מדקדק מאד בשפתיו שלא להוציא מלה אסורה, ובעיקר היה נזהר מלשון הרע, והי' מתמה על אנשים שמזלזלים באיסור זה, ואומר ראיתי אנשים המחפשים היתר של מאה רבנים לישא אשה שנייה שאין זה אלא חרם דרבינו גרשום, והרי למה אינם מחפשים היתר של מאה רבנים לדבר לשון הרע שהוא איסור דאורייתא. (סיפורי צדיקים)

וי"ל עוד דודאי מצוה זו של קדושים תהיו היא מצוה שקשה לקיימה, ובפרט לפירוש הרמב"ן שקאי על דברים שהתורה היתרה, משום דיכול אדם להיות נבל ברשות התורה, ועל זה צוותה התורה - קדושים תהיו, עשה מיוחד כי יפסל האדם דרכו להתקדש ולטהר עצמו גם בדברים המותרים, ויהיה מושל ברוחו בכל עניי היתר, ולכן אמר משה מצוה זו לישראל ד' פעמים בהקהל, אע"פ שבשבילו הי' טרחא גדולה ללמד שיעור ד' פעמים לכל הכלל ביחד, שבא לרמוז להם שכדי לקיים מצוה זו של קדושים תהיו, צריך לטרחא גדולה ועמלות הרבה.

וי"ל עוד עפ"י דברי הבן יהודע, שאהרן הכהן מחמת שהי' לו השגה גדולה בחכמה, הי' קולט ההלכה ולומדה דרך משל בחמש דקות, ובניו בעשר דקות, וזקנים ביותר מזמן זה, שכל אחד זמן הלימוד שלו הוא כפי כח השגתו, ואינם שוים בשיעור הזמן, ולזה אמר הגמ' לשון פרקו ר"ל זמן הראוי לו לפי ערך גודל חכמתו והשגתו, ולהכי מקשה נעיללו כולוהו, ואז משה רבינו ישנה לכולם שיעור זמן ארוך שצריך להמון העם, ואע"פ שאהרן ובניו אין צריכים לאורך זמן כזה, מה בכך אם ישבו שיעור זמן יותר ממה שצריך להם. ומתוך לחלוק כבוד לאהרן ולבניו, כי מאחר ששונה לכל אחד ואחד שיעור זמן קצר הראוי לו, בזה ניכר גודל חכמתו של אהרן על בניו, וגודל חכמת בניו על הזקנים, וגודל חכמת הזקנים על שאר העם. **ולפי'?** י"ל שסברא זו שייך בשאר מצוות, אבל במצוה זו של קדושים תהיו בודאי אפילו אהרן ובניו חושבים עצמם בתכלית הריחוק מהקדושה, לכן כשאמר משה מצוה זו לאהרן ובניו, ג"כ הי' לאורך זמן כמו שאמר לבני ישראל, ולכן אמר השיעור להם ולכל ישראל ביחד, דאילו נאמר השיעור לאהרן לעצמו כמו שעשה בשאר מצוות, לא הי' כבוד לאהרן, שלא הי' ניכר גודל חכמתו כמו שניכר חכמתו בשאר מצוות.

וי"ל באופן אחר, עפ"י דברי הכתב סופר, עפ"י הגמ' (עירובין, נ"ד) נמצא ביד אהרן ארבעה פעמים, ביד בניו ג', ביד זקנים ב' וביד כל העם אחד - צ"ע הלא אהרן הי' יכול להבין בפעם אחת יותר משאר העם, וא"כ למה צריך אהרן לשמוע אותה ד' פעמים. **ותי'** שמשגה גילה לאהרן סודות התורה כמו שלמד אותם מה', ובניו הי' במדרגה למטה ממנו ולא למדו אלא ג' דרכים, ולזקנים ב' דרכים, ולכל ישראל רק דרך אחד, וזהו כוונת הגמ' - תחלה נכנס אהרן, ומשה מלמד לו דרך שראוי לו לבד, ולבניו דרך שראוי להם ולא לזקנים, וכן לזקנים מה שאין ראוי להמון עם ישראל, נמצא ביד אהרן ד', דהיינו ששמעו כל הדי' דרכים ממש, ובניו רק ג', וזקנים ב', וכל ישראל א' - הנה האריך הרמב"ן שיקדש האדם את עצמו במותר לו, וע"ז נאמר כאן ב' פעמים קדושים, והוא לזרז את האדם שיקדש את עצמו במותר לך, והנה מי שמבין סודות התורה טעמים ורמזים אינו צריך לזירוז זה, כי בלאו הכי הוא מקדש עצמו כל האפשר, והן והן הדברים ז"ל פרשה זו נאמרה בהקהל, לא כמו כל התורה כולה שנאמרה ונשנית לאהרן לבד, אלא כל ישראל בכלל, כי אהרן ובניו וזקנים לא היו צריכים לפרשה זו דקדושים תהיו, ולכן במקלות עם נאמרה פרשה זו.

ואהבת לרעך כמוך - הספורנו פי' אהוב בעד רעך מה שהיית אוהב בעדך אם היית מגיע למקומו - אחד ממתפללי הרומנישער שוהל היה יהודי פשוט ושמו היה שמשון, וכשנזדקן התחילו עיניו לכהות מראות, וכשיעץ לו אבי זצ"ל לילך לרופא עינים ענה לו הגם שאם הוא הולך לרופא מרגיש בעצמו אי נעימות מ"מ ישמע לעצתו, הציע לו אבי שילך לרופא מומחה בבית החולים שהיה א' ממכיריו של אבי, ונקבע בעדו מועד לבוא, כשהגיע שמשון להמשרד והגיד להמזכיר את שמו מיד מיהרה להכניסו אל הרופא מבלי שיצטרך להמתין, והרופא קבל פניו בכבוד גדול, אחר שבדקו שאל שמשון את הרופא על מה זכית לכבוד כזה, השיב לו הרופא שבאמת איני מכירך מעולם, אבל קודם שבתא להמשרד התקשר אלי הרב שפיגעל על הטלפון, ואמר לי לקבל אותך בסדר פנים יפות כמו שאני מקבל את הרב בעצמו.

זקני הרה"ק ר' משה לייב מסאסיב אמר לא הייתי יודע מהו אהבת ישראל עד שלמדתי משיכור אחד, שפעם שמעתי שיכור שואל את חבירו "האם אתה אוהב אותי" ודאי אני אוהב אותך מאד השיב הלה, "התדע מה חסר לך" חזר ושאל הראשון "וכי מנין אדע זאת ענה השני" וכי אם אינך יודע מה חסר לי אמר הראשון א"כ כיצד אתה יכול לומר שאתה אוהב אותי. (סיפורי צדיקים)

ויראת מאלקיך - המגיד מקעלם ראה בשבת שהעולם מניחים ידיהם על הספר תורה ואח"כ מנשקים האצבעות, ועוד שמע שהשמש קרא בקול שאותם שלא ישלמו הנדרים לא ישיגו עוד עליות, ואמר להם עולם הפוך ראיתי, בנוהג שבעולם שנושקין בפה ונותנים ביד, ובכאן נושקים ביד ונותנים רק בפה.

פעם אחת בא משכיל להרה"ק ר' מאיר יחיאל הלוי האדמו"ר מאוסטרובצה זצ"ל, וחיבורו בידו, וביקש ממנו הסכמה על ספרו, אמר לו הרה"ק אם בקולי תשמע, תקרא לספר בשם "אז ירננו" על שם העתיד, והסביר דלעתיד לא ישתמשו בעצים להסקה, אלא בספרים שאינם מהוגנים, נמצא שעצי היער ינצלו מאש, לכן אמרו "אז ירננו כל עצי היער" גם על ספרך ישמחו העצים, לכן תקרא אותו על שם העתיד - אז ירננו. (סיפורי חסידים)

לא תלך רכיל - הגאון ר' נפתלי אמסטרדם מחכמי המוסר הי' מדקדק מאד בשפתיו שלא להוציא מלה אסורה, ובעיקר היה נזהר מלשון הרע, והי' מתמה על אנשים שמזלזלים באיסור זה, ואומר ראיתי אנשים המחפשים היתר של מאה רבנים לישא אשה שנייה שאין זה אלא חרם דרבינו גרשום, והרי למה אינם מחפשים היתר של מאה רבנים לדבר לשון הרע שהוא איסור דאורייתא. (סיפורי צדיקים)